

Lietuvių kalba – mano kalba

Lietuvių kalba – tai mano tapatybės dalis, neatsiejama nuo mano jausmų ir pasaulio suvokimo. Tai kalba, kuria mokausi kalbėti nuo vaikystės, dalinuosi su šeima ir draugais, galiu išreikšti savo svajones ir jausmus. Ji man svarbi ne tik kaip bendravimo priemonė, bet ir kaip ryšys su mano šaknimis, protėviais bei visa tautos istorija.

Lietuvių kalba yra viena iš seniausių dar vis gyvų kalbų, turinti unikalią gramatiką ir skambesį. Jos žodžiai man atrodo ypatingi – tokie melodingi ir švelnūs, lyg šaltinėlio čiurlenimas per saulutės apšviestą šilą. Klausydamasi liaudies dainų ar skaitydama senovinius tekstus, jaučiu, kaip ši kalba alsuoja praeitimi, – senelių gryčia, kvepiančia močiutės kepta duona, mažų vaikelių juokas, įsiliejantis į vasaros vėjelį, šukuojantį auksinių saulės spindulių apšviestą ir žiogų svirpimo pilną pievos paviršių. Nors šiandien dažnai girdime užsienio kalbų, man svarbu puoselėti savąją. Rašau, skaitau, kalbu ir didžiuojuosi tuo, kad galiu būti lietuvių kalbos dalis. Juk kalba – tai ne tik žodžiai, bet ir tautos siela, kurią turime saugoti ir perduoti ateities kartoms. Ji skamba mamos lopšinėse, senelės pasakojimuose ir draugų juoke. Tai kalba, kuria aš gyvenu, kuriu ir dalinuosi savo pasauliu su kitais.

Kiekvienas lietuviškas žodis turi savitą skambesį, o sakiniai – ritmą, kuris man pažįstamas ir artimas. Mane žavi mano gimtosios kalbos melodingumas, turtingas žodynas ir unikali gramatika. Kiekvienas lietuviškas žodis turi savo istoriją, o posakiai ir patarlės – tai lyg mūsų protėvių balsai iš senutėlės lyg ažuolo drevė Lietuvos praeities. Skaitydama lietuvių literatūrą, jaučiu kalbos gyvybingumą ir galią – nuo švelnių lyg mamos ranka žodžių eilėraščių iki stiprių, jausmingų sakinių, aprašančių krašto grožį.

Man svarbu ne tik kalbėti lietuviškai, bet ir mokytis naujų žodžių, kurti rašinius, kad lietuvių kalba skambėtų aiškiai ir gražiai.

Aš didžiuojuosi būdama lietuviškai kalbančiu žmogumi ir noriu, kad mano kalba ir nuostabi kultūra gyvuotų dar ilgai. Juk ji – ne tik mūsų bendravimo priemonė, bet ir mūsų istorijos, kultūros bei tautos dvasios atspindys.

Elzė, 7d

Lietuvių kalba man yra labai svarbi, nes ja kalbu kiekvieną dieną namuose, mokykloje, su draugais. Tai mano gimtoji kalba, kurios mokausi nuo mažens. Ji padeda suprasti pasaulį, bendrauti su kitais ir išreikšti savo mintis. Lietuvių kalba jungia mus visus, ji yra mūsų istorijos ir kultūros dalis. Kartais net nesusimąstome, kokia vertinga yra mūsų gimtoji kalba, be jos negalėtume pažinti savo kultūros. Lietuvių kalba yra ypatinga, nes ji yra viena seniausių pasaulyje. Mūsų kalba turi daug gražių posakių, patarlių ir dainų, kurios perduodamos iš kartos į kartą. Skaitydami knygas, rašydami ir kalbėdami taisyklingai, mes prisidedame prie jos išsaugojimo. Lietuvių kalba yra svarbi ne tik man, bet ir visai mūsų tautai, ir tik jei išlaikysime ją, galėsime perduoti savo tradicijas ir vertybes ateities kartoms. Jei mes, lietuviai, rūpinsimės savo kalba, ji išliks gyva ir stipri. Svarbu, kad kiekvienas iš mūsų gerbtų ir vertintų lietuvių kalbą, nes ji yra net tik priemonė bendrauti, bet ir mūsų tapatybės dalis. Aš didžiuojuosi, kad galiu kalbėti lietuviškai, nes tai yra mano kalba, kuri įkvepia mane gerbti savo šalį ir jos istoriją.

Julija, 7d

Lietuvių kalba – mano kalba, tai ne tik bendravimo priemonė, bet ir svarbi mūsų tautos dalis.

Lietuvių kalba man reiškia daugiau nei žodžius ir sakinius, tai yra mūsų istorijos liudininkė, kuri per amžius perduoda tradicijas, vertybes, išmintį bei jungia žmones, leidžia mums išreikšti mintis, jausmus ir perduoti žinias iš kartos į kartą. Man lietuvių kalba yra ypatinga, nes nuo vaikystės ji tapo mano kasdienybė – skaitau knygas, rašau rašinius ir, svarbiausia, kalbu šia gražia kalba.

Be to, mūsų kalba nuolat keičiasi ir prisitaiko prie šiuolaikinio pasaulio, tačiau svarbu ją saugoti ir puoselėti, nes tai yra mūsų tiltas tarp praeities ir dabarties, tarp kiekvieno mūsų šeimos ir visuomenės. Lietuvių kalba atveria duris į kultūrą, kurioje gausu dainų, pasakų, eilėraščių ir istorijų. Ji skatina kūrybiškumą, moko atpažinti grožį net paprastuose sakiniuose. Aš didžiuojuosi, kad galiu kalbėti šia unikalia kalba ir perduoti ją ateities kartoms, nes tai yra ir bus mūsų protėvių didžiausias palikimas.

Barbora, 7d

Žmogui kalba – tai ne tik kasdieninė bendravimo priemonė, bet ir svarbi jo kultūros dalis. Kalba sujungia žmones ir leidžia jiems dalintis svarbiausiais tautos įvykiais, įsitikinimais, vertybėmis. Lietuvių kalba yra unikali ir viena seniausių indoeuropiečių kalbų. Lietuviškai kalba apie tris milijonus žmonių.

Man lietuvių kalba yra mūsų tautos istorijos ir kultūros šaknys. Ji man padeda pažinti mūsų tautos vertybes, tradicijas. Aš suprantu, kad esu ne viena, nes kalbėdama gimtąja kalba jaučiuosi patogiai ir suprantu, kad Lietuvoje mane supa tos pačios kultūros žmonės. Lietuvių kalba aš galvoju, kuriu, mąstau ir perteikiu savo emocijas. Ši kalba man padeda pažinti literatūrą, dainuoti dainas, kurias mokėjo mano protėviai. Mano kalba labai graži ir melodinga – ji išsiskiria iš daugelio kitų kalbų. Aš didžiuojuosi galėdama kalbėti lietuvių kalba, nes ji yra ne tik graži, bet ir prasminga. Lietuvių kalba yra mūsų šalies stiprybė. Turime dėkoti praeities kartoms, kad nepaisant istorinių pokyčių lietuvių kalba buvo išsaugota. Visos patirtys ir išgyvenimai atskleidė, kad lietuvių tauta gerbia savo kalbą ir nori būti savo šalies dalis.

Kalba jungia žmones, suteikia bendrumo jausmą, leidžia išreikšti save. Lietuvių kalba gyvuoja dėl šią kalbą mylinčių žmonių. Ji mūsų tautos vienybės simbolis ir pasididžiavimas. Tikiu, kad lietuvių kalba išliks ir visada bus perduodama iš kartos į kartą.

Rusnė, 7d

Lietuvių kalba yra svarbi lietuvių tautos istorijos dalis, dėl kurios išlikimo buvo sunkiai ir ilgai kovota. Nors dabar mes laisvai bendraujame savo gimtąja kalba, jos kelias iki šių dienų buvo kupinas niekinimo ir draudimų – jau nuo XVI amžiaus, sukūrus Abiejų Tautų respubliką, kurios oficiali kalba buvo lenkų, o lietuvių kalba buvo laikoma prasčiokų ir miestiečių kalba. Vėliau carinės valdžios rankose lietuvių kalbos vartojimas viešumoje buvo griežtai ribojamas, o ypač lietuvių kalbos draudimo laikotarpiu. Užuo kalbant ir mokantis lietuviškai, lietuviai buvo priversti tai daryti rusų kalba. Tačiau lietuvių tauta nepasidavė tokiai priespaudai ir reikalavimams. Jie ėmė slapta spausdinti lietuviškas knygas Karaliaučiuje ir jas gabenti bei platinti Lietuvoje. Tuo laikotarpiu itin svarbų vaidmenį atliko knygnešiai, lietuviškas knygas rizikuodami gyvybe nešę ir platinę Lietuvoje. Pagaliau po Pirmojo pasaulinio karo ir Lietuvos valstybės atkūrimo 1918 metais Lietuvoje lietuvių kalba tapo oficialia valstybės kalba. Tačiau laisvas lietuvių kalbos vartojimas truko neilgai. Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui ir Lietuvą atidavus sovietams, rusų kalba vėl buvo brukama siekiant surusinti. Tačiau lietuviai nenustojo kovoti už laisvę kalbėti gimtąją kalbą ir vykdė daug judėjimų bei pasipriešinimų. Labai svarbia data tapo 1990 metų kovo 11-oji, kai Lietuva atkūrė Nepriklausomybę ir lietuvių kalba vėl tapo oficialia Lietuvos valstybės kalba. Taigi apibendrindama galiu teigti, jog lietuvių kalba iš tiesų yra labai reikšminga lietuvių tautos istorijos dalis, dėl kurios buvo sunkiai ir ilgai kovota. Todėl, žinodama savo gimtosios kalbos sunkiai nueitą kelią iki šių dienų, aš ją dar labiau didžiuojuosi ir ją branginu.

Urtė, 7bl

„Ne žemės derlumu, ne drabužių skirtingumu, ne šalies gražumu, ne miestų ir pilių tvirtumu gyvuoja tautos, bet daugiausia išlaikydamos ir vartodamos savo kalbą.“ (Mikalojus Daukša)

Kaip paaiškinti kalbų įvairovę pasaulyje? Anot Senojo Testamento pasakojimo, po pasaulio tvano žmonės buvo viena tauta ir kalbėjo viena kalba. Jie taip buvo įtikėję savo galia, kad Babilone nusprendė pastatyti bokštą, siekiantį dangų. Tačiau žmogus planuoja, o Dievas juokiasi. Už žmonių nepaklusnumą, ištvirkavimus, blogas mintis ir poelgius Dievas Jahvė nubaudė juos, sumaišydamas kalbas. Žmonės prabilo skirtingomis kalbomis, negalėjo vienas kito suprasti, tad bokštas liko nepastatytas.

Mes, lietuviai, esame nedidelė tauta. Tačiau galime didžiuotis turėdami neįkainojamą turtą – kalbą. Lietuvių pasaulyje nėra tiek daug, kiek kinų, amerikiečių ar rusų. Mūsų – tik trys milijonai. Ir mes kalbame seniausią išlikusią indoeuropiečių kalbą. Didžiukimės, lietuviai!!! Didžiausią žmonijos turtą išsaugojome per šimtmečius, nors buvome ne kartą pavergti, užgrobti, bandomi sunaikinti. Istorija mums primena, kaip kovojome dėl lietuviško žodžio: prisiminkime spaudos draudimą, knygnešių pasiaukojimą, slaptašias lietuviškas mokyklas. Išlaikėme savo kalbą, išlikome lietuviai. Privalome perduoti ją iš kartos į kartą.

Deva, 7bl

Lietuvių kalba – tai mūsų kalba, su kuria gimstame ir augame, kuri padeda mums išreikšti savo mintis ir jausmus. Ji yra mūsų tapatybės dalis, nes per ją mes susiejame save su tautos istorija ir kultūra. Lietuvių kalba man yra labai svarbi, nes ji ne tik leidžia bendrauti su kitais, bet ir atspindi mūsų vertybes bei tradicijas.

Pirmiausia, lietuvių kalba išsiskiria savo grožiu ir turtingumu. Tai kalba, kuri turi daug įdomių garsų ir žodžių, kuriuos kitos kalbos neturi. Lietuvių kalbos gramatika gali būti sudėtinga, tačiau ji leidžia tiksliai ir aiškiai pasakyti, ką norime perteikti. Kiekvienas žodis turi savo reikšmę, todėl svarbu juos vartoti tinkamai. Tai padeda ne tik gerai bendrauti, bet ir suprasti giliau, ką kiti žmonės nori pasakyti.

Antra, lietuvių kalba yra mūsų kultūros ir tradicijų atspindys. Per ją mes perduodame savo istoriją, literatūrą ir meną. Lietuvių kūrėjai, tokie kaip Maironis, Vincas Kudirka ar Kristijonas Donelaitis, savo kūriniais atskleidžia tautos gyvenimą ir svarbiausias vertybes. Lietuvių kalba ne tik išlaiko mūsų istoriją, bet ir padeda ją perteikti ateities kartomis. Kiekvienas, skaitydamas lietuvių literatūrą, susipažįsta su mūsų tautos dvasia ir jos kovomis už laisvę ir nepriklausomybę.

Galiausiai, lietuvių kalba yra svarbi ne tik praeičiai, bet ir ateičiai. Ši kalba turi didelę reikšmę šiuolaikiniame pasaulyje, nes ji padeda išlaikyti mūsų tapatybę ir kultūrą. Lietuvių kalba yra lyg tiltas tarp praeities ir ateities, nes tik per ją mes galime suprasti savo šaknis ir toliau puoselėti savo vertybes. Tai kalba, kuri sujungia mus su kitais lietuviais ir leidžia jaustis dalimi didelės tautos.

Apibendrinant galima teigti, kad lietuvių kalba man yra svarbiausia kalba, nes ji yra mūsų tautos dalis, mūsų istorijos atspindys ir mūsų tapatybės pagrindas. Lietuvių kalba ne tik padeda mums bendrauti, bet ir išlaiko mūsų kultūrą, todėl turime ją branginti ir gerbti.

Gintarė, 7bl

Ar turi moteris aukotis dėl vyro?

Argonautų žygio pasakojimuose parodoma, kaip moteris Medėja aukojasi dėl vyro Jasono. Medėja palieka gimtinę, išduoda savo šeimą, netgi leidžia nužudyti brolių. Nors Medėja pasiaukuoja dėl Jasono, šis ją vis tiek išdavė ir paliko dėl kitos. Bendraujantys žmonės, esant reikalui, vienas dėl kito turi aukotis abu. Kai aukojasi ir deda pastangas vienas, santykiai tampa nestabilūs ir nebelieka pusiausvyros. Jei aukojasi vienas, kas užtikrins, kad santykiai išliks? Vienas dėl kito aukotis turi abu – ir vyras, ir moteris. Taip pat svarbu nesiaukoti per daug, kad tavo paties gyvenimas nesugriūtų. Turi nusibrėžti ribas. Medėja, besiaukodama dėl Jasono, susigadino gyvenimą ir vis tiek negalėjo sustabdyti mylimojo.

Taigi galima teigti, ir vyras, ir moteris turi aukotis, kad išsaugotų santykius.

Austėja, 8bl

Pasiaukojimas dėl vyro – tai dažna mitologijos, literatūros ir visuomenės gyvenimo tema. Argonautų mitas, ypač Jasono ir Medėjos istorija, – ryškus pavyzdys, kaip moteris gali viską atiduoti dėl mylimojo. Tačiau ji galiausiai išduodama ir viską praranda. Ar tai reiškia, kad moteris privalo aukotis dėl vyro? Šis mitas įspėja, kad aklas pasiaukojimas gali turėti skaudžių pasekmių. Medėja buvo Kolchidės karalaitė ir turėjo ypatingų galių. Tačiau ji pamilo Jasoną, nusprendė jam padėti, nors tai reiškė savo šeimos ir tėvynės išdavystę. Ji padėjo Jasonui įveikti neįveikiamas užduotis: užmigdė drakoną, saugantį aukso vilną ir net padėjo nužudyti brolių, kad su Jasonu galėtų pabėgti.

Tačiau Medėjos auka nebuvo įvertinta. Po daugelio metų Jasonas ją išdavė, pasirinkdamas kitą moterį. Kai Jasonas paliko Medėją, ši buvo sužlugdyta. Tačiau užuot susitaikiusi su likimu ji pasirinko kerštą. Ji nužudė naująją Jasono mylimąją ir savo pačios vaikus. Po to Medėja pabėgo į Atėnus. Argonautų mitas parodo, kad pasiaukojimas dėl meilės gali būti pavojingas, jei jis nėra abipusis. Medėjos likimas parodo, kad akilai aukodamasis moteris rizikuoja prarasti ne tik meilę, bet ir save. Todėl meilė yra geriausia ta, kai abi pusės gerbia ir vertina viena kitą ir nereikalauja vienašališkų aukų.

Guoda, 8al

Argonautų mitas, ypač Medėjos ir Jasono istorija, iškelia klausimą – ar moteris turi aukotis dėl vyro. Medėja, Kolchidės karalaitė ir galinga burtininkė, iš meilės Jasonui paaukojo viską. Ji išdavė savo šeimą, tėvynę, padėjo Jasonui pavogti aukso vilną, o vėliau net nužudyti brolių, kad padėtų pabėgti. Medėja tikėjo, kad jos pasiaukojimas bus įvertintas. Tačiau Jasonas, siekdamas naudos, ją išdavė ir norėjo vesti kitą moterį.

Ši Medėjos ir Jasono istorija rodo, kad moters aukojimasis nebūtinai atneša laimę ar pripažinimą. Medėja neteko visko – šeimos, tėvynės, o galiausiai ir mylimo žmogaus. Tad visiškas atsidavimas kitam gali ne tik atimti trokštamą meilę, bet ir palikti moterį sugniuždytą bei vienišą. Medėjos istorija gali būti įspėjimas, kad

vyras ir moteris turi būti lygūs ir gerbti vienas kitą. Moteris neturėtų aukoti savo gyvenimo, svajonių ar vertybių dėl vyro, kuris pats nepasiruošęs elgtis taip pat. Aukojimasis neturi būti vienas pusis, nes priešingu atveju jis gali tapti ne meilės, o praradimo pagrindu.

Nojus, 8a

Graikų argonautų mitas Medėjos pavyzdžiu iškelia sudėtingą pasiaukojimo temą. Medėja, Kolchidės karalaitė, įsimyli Jasoną ir padeda gauti jam aukso vilną. Ji išduoda savo šeimą, pasitelkia magiją, kas Jasonas įveikė karius, išaugusius iš drakono dantų, kitus pavojus ir pabėga su juo. Tačiau Jasonas palieka ją dėl kitos moters, o Medėja, jausdama išdavystę, imasi kraupių veiksmų. Jasono išdavystė ir jo sprendimas vesti Glaukę, Korinto karalaitę, sužlugdė Medėjos laimę. Jos pasiaukojimas buvo veltui, nes Jasonas ją išdavė. Medėja pasiaukuoja iš meilės vyrui, ir jos pasiaukojimas baigėsi tragedija.

Šis mitas rodo, kad moteris neturėtų visiškai aukotis dėl vyro, ypač jei jis nėra vertas šios aukos. Svarbi abipusė pagarba ir ištikimybė. Jei tik vienas žmogus viską daro dėl kito, toks ryšys gali baigtis skaudžiai.

Tėja, 8b

Pasiaukojimas dėl vyro – tai tema, kuri dažna mitologijoje, literatūroje ir visuomenės gyvenime. Argonautų mitas, ypač Jasono ir Medėjos istorija, ryškus pavyzdys, kaip moteris gali viską atiduoti dėl mylimojo, tačiau galiausiai likti išduota ir viską prarasti. Ar tai reiškia, kad moteris privalo aukotis dėl vyro? Šis mitas įspėja, kad aklas pasiaukojimas gali turėti skaudžių pasekmių. Medėja buvo Kolchidės karalaitė. Tačiau kai ji pamilo Jasoną, nusprendė jam padėti, nors tai reiškė šeimos ir tėvynės išdavystę. Ji padėjo Jasonui įveikti neįveikiamas užduotis: užmigdė drakoną, saugantį aukso vilną, ir net padėjo nužudyti savo brolių, kad Jasonas galėtų pabėgti. Tačiau ši auka nebuvo įvertinta. Po daugelio metų Jasonas ją išdavė, pasirinkdamas kitą moterį. Kai Jasonas paliko Medėją, ši buvo sužlugdyta. Tačiau užuot priėmusi likimą ji pasirinko kerštą. Ji nužudė naująją Jasono mylimąją ir savo pačios vaikus. Medėja po to pabėgo į Atėnus. Argonautų mitas parodo, kad aklai aukodamasi moteris rizikuoja prarasti ne tik meilę, bet ir save. Todėl meilė yra geriausia ta, kai abi pusės gerbia ir vertina viena kitą ir nereikalauja vienašališkų aukų.

Vita, 8a

Miniatiūros

Geltona, žalia, raudona

Geltona, žalia, raudona tai spalvos, kurias gali pamatyti kiekvieną dieną žvelgdamas į saulę, į medžius ir pievas, į raudonomis plytomis pastatytus namus. Kirsdamas sankryžą visas spalvas gali pamatyti net šviesofore. Užsieniečiui jos tik paprastos spalvos, bet lietuviui jos reiškia daug daugiau. Geltona tai saulė, žalia tai laukų spalva, o raudona tai mūsų kraujas bene svarbiausia spalva, rodanti Lietuvos istoriją, karus, kovas būti nepriklausoma valstybe, kovas atgauti trispalvę. Lietuviui tai svarbiausios spalvos, uždegančios meilę tėvynei.

Taigi spalvos geltona, žalia ir raudona atskleidžia Lietuvos istoriją ir parodo pasaulio grožį.

Gabija, 8c

Geltona, žalia, raudona – tai yra trys ryškios spalvos, simbolizuojančios mūsų lietuvių pasaulį. Tai gali būti šviesoforo spalvos, gamtos spalvos, namų spalvos ir net mūsų vėliavos spalvos. Kiekviena spalva reiškia vis kitą dalyką ir kiekviena spalva skleidžia skirtingus jausmus.

Geltona – tai saulė, kuri skleidžia šilumą ir džiaugsmą. Ši spalva taip pat primena vaikystę, kai bėgiojai po laukus basomis kojomis ir tavo kūną šildė saulės spinduliai.

Žalia – tai miškų, pievų, laukų, žaluma. Ji simbolizuoja ramybę ir laisvę.

Raudona – tai kraujas, ugnis, drąsa ir stiprybė. Ši spalva skleidžia niūrumą ir ryžtą. Tačiau ji gali simbolizuoti ir meilę, kurią kiekvienas žmogus patiria nors kartą per savo gyvenimą.

Taigi šios spalvos geltona, žalia ir raudona nėra šiaip sau spalvos, tai yra jausmai, kurie mums padeda suprasti ir pamatyti šį pasaulį.

Akvilė, 8c

Geltona saulė kyla virš gimtųjų laukų. Ji primena laivę ir džiaugsmą. Vėjas lengvai siūbuoja žaliąsias Lietuvos pievas.

Žalia spalva primena viltį ir nuostabią Lietuvos gamtą.

Raudonas saulėlydis iš lėto leidžiasi už Baltijos jūros. Ši spalva primena patriotus, kovojusius už Lietuvos ateitį.

Geltona, žalia, raudona yra ne tik vėliavos spalvos, jos ir lietuvio kraujyje. „Lietuva brangi“ yra Maironio eilėraštis, kuriame apdainuojama graži Lietuvos gamta. Tai šalis, kurią gynė mūsų proseneliai.

Lietuva yra visų širdyse.

Adomas, 8c

Geltona, žalia, raudona – tai nėra tik paprastos spalvos. Tos trys spalvos man daug reiškia. Daugiau, nei žodžiai galėtų. Lietuvos trispalvė atspindi mūsų istoriją, laisvę, vienybę. Kiekvienos valstybės vėliava turi savo reikšmę ir istoriją.

Geltona reiškia spindinčią saulės šviesą ir pavasarį žydinčias gėles. Taip pat aplinkui čiulbančius paukščius. Tai toks jausmus, lyg link tavęs artėtų didelė apgaubianti, meilinga šiluma.

Žalia man spindi žaliuojančiais Lietuvos miškais ir ta ramybe, kai pajunti gamtos kvapą ir atgaivą vaikščiodama laukuose, kuriuose auga dideli medžiai ir linguoja žolės.

Raudona, mano manymu, yra pati ryškiausia ir svarbiausia spalva. Joje tiek daug protėvių kraujo, stiprybės, pasiaukojimo dėl kitų. Toks jausmas, lyg negali pasiduoti tik dėl mažiausio skausmo, kurį jauti kovodamas už save, kitus ir laisvę.

Indrė, 8d

Geltona – tai saulės šiluma, viltis, gerumas.

Žalia – tai laisvė, pievos, Lietuvos laukai, gyvybė, stiprybė.

Raudona – tai širdies plakimas, skausmas, pergalės kraujas.

Bet tai ne tik spalvos. Jos teka mūsų krauju. Šios spalvos – tai Mes. Lietuva.

Geltona, žalia, raudona – tai mūsų istorija, kurią pasakojame iš kartos į kartą. Šios spalvos yra stiprybės simbolis, vienybė, pasididžiavimas. Šios plevėsuojančios spalvos ore yra įkvėpimas žengti pirmyn, nepasiduoti sunkią akimirką.

Geltona, žalia, raudona turi savų paslapčių.

Geltona, žalia, raudona – gamta, gyvenanti mūsų širdyse...

Geltona, žalia, raudona – tai jausmas...

Gabija, 8e

Geltona spalva – saulė, auksas, rugiai, medus. Žalia – žolė, lapai, miškas, samanų. Raudona – kraujas, vyšnia, ugnis, rožė.

Geltona, žalia, raudona, spalvos, kurios įvairiems žmonėms gali reikšti visai skirtingus dalykus. Lauros Varslauskaitės romane „Mano didelis mažas aš“ šios trys spalvos turi didelę reikšmę Benediktui ir aplinkiniams. Raudona – pyktis. Geltona – Benediktas puikios nuotaikos. Žalia – jis jaučiasi vidutiniškai.

Tos pačios spalvos ir kitiems yra svarbios. Lietuvos valstybės vėliava yra trispalvė – geltona, žalia, raudona. Lietuvos piliečiams šios spalvos yra labai svarbios. Sausio pirmą dieną yra švenčiama ir iškeliama Lietuvos trispalvės vėliava, švenčiama Lietuvos valstybės vėliava.

Geltona, žalia, raudona yra daug kur naudojama, daug kur matoma. Kelio šviesoforuose irgi naudojamos tokios spalvos: geltona, žalia, raudona. Raudona – nejudėk! Lauk! Geltona – dėmesio! Pasiruošk! Žalia – tęsk kelionę! Kelio šviesoforų spalvos turi netgi taisykles, kurių ne visą laiką laikomasi.

Geltona, žalia, raudona – tokios skirtingos spalvos. Žmonėms jos reiškia įvairiausius dalykus: žolė, meilė, saulė, kraujas, agurkai. Kaip Benediktui, sergančiam autizmo sindromu, šios spalvos reiškė emocijas...

Evelina, 8e

Geltona, žalia, raudona tai spalvos, kurios yra mūsų trispalvėje. Tai ne tik Lietuvos vėliavos spalvos. Šios spalvos dažnai pasitaiko gamtoje. Spalvą galima suvokti kaip simbolį.

Geltona simbolizuoja saulę, viltį, gerą nuotaiką. Geltona spalva man pakelia nuotaiką, nes primena saulę – iškart pasirado smagiau pamačius saulės spindulius.

Žalia asocijuojasi su gamta, ramumu. Ta spalva mane nuramina.

Raudona spalva simbolizuoja aistrą, pyktį, meilę bei kraują.

Šias spalvas mes matome kiekvieną dieną. Pavyzdžiui, šviesoforuose. O Lauros Varslauskaitės romano „Mano didelis, mažas Aš“ pagrindinis veikėjas Benediktas naudojo tris korteles su šiomis spalvomis. Benediktui tos kortelės padėjo suvokti nuotaikų kaitą: žalia – šiaip sau tokia nuotaika, geltona – labai puiki, gera nuotaika, o raudona jam reiškė pyktį. Dažnai ir kitiems šios spalvos kelia panašius jausmus.

Tai ne tik trispalvės vėliavos spalvos, tai spalvos, kurios simbolizuoja energiją, harmoniją ir drąsą.

Ūla, 8e

Akimirka

Akimirka – laiko mirksnis. Tai viena sekundė, o gal kelios... Akimirkos yra nenuspėjamos, bet įsimintinos. Būna linksnų akimirų ir liūdnų, bet jas stengiesi pamiršti.

Gyvenimas susideda iš daugybės akimirų – kai kurios prabėga nepastebimai, kitos įstringa atmintyje visam laikui. Kartais viena trumpiausia akimirka gali daug ką pakeisti. Gražiausios akimirkos yra netikėtos. Tau netikėtai gali pasipiršti, netikėtai gali laimėti loteriją. Tai nuostabios ir laimingos akimirkos.

Būna skaudžių akimirų. Ne kartą tenka susipykti su artimu žmogumi. Konflikto akimirka jautiesi nelaiminga.

Mūsų gyvenime puikių akimirų yra labai daug. Gaila, dažnai esame per daug užsiėmę, kad nepastebime tų mažų stebuklingų akimirų. Todėl kartais reikia sustoti, atsikvėpti ir pailsėti nuo visų darbų.

Patricija, 8e

Akimirka – tai laiko matavimo vienetas, lyg akies mirksnis, tai trumpas, bet reikšmingas laiko tarpsnis.

Svarbu išmokti džiaugtis akimirka. Reikia mokėti sustoti, apsidairyti aplinkui ir atsikvėpti. Tuomet galima pamatyti gamtos bei pasaulio grožį. Kartais akimirka sustabdo skubantį žmogų ir priverčia jį susimąstyti ir pajusti grožį, slypintį mažuose dalykuose. Įsimintina gali būti tiesiog graži akimirka gamtoje ar išgyventa drauge su šeima. Tačiau būna ir liūdnų akimirų. Džiaugsminga akimirka gali prilygti saulės spinduliams pavasarį, kurie mus taip džiugina ir pralinksmina. Liūdna akimirka – atsisveikinimas su artimu žmogumi.

Gyvenimas bėga, laikas senka, žmonės skuba... Tačiau bent kartais galime stabtelėti ir pasidžiaugti gyvenimo akimirka...

Aurėja, 8e

Akimirka – gyvenimo mirksnis. Ją branginame ne kiekvienas. Nedaug kas gyvena akimirka. Galvojame, ką valgysime rytoj pietums, ką veiksime atsikėlę iš lovos. Bet ar pagalvojame apie dabar? Apie akimirką?

Brangiai ir įsimintinai akimirkai pasibaigus liūdimė ir dažnai gailimės, kad ja negyvenome. Akimirka – tai kaip krintanti žvaigždė nakties danguje. Gyventi akimirka tikrai reikia įgūdžių. Mano nuomone, tai galima pritaikyti visiems žmonėms. Bet labiausiai akimirka gyvena vaikai. Vaikai nelaukia tinkamo laiko, jie – gyvena dabar pat. Ilgiau gyvendamas žmogus kuo labiau brangina akimirką. Galbūt šiandien tu įkvėpsi paskutinį gūšį deguonies ir to net nežinosi, bet tada jau nerūpės rytoj, o rūpės akimirkos. Mokėti džiaugtis ir gyventi dabar – tai kas rūpi. Akimirkas mes įsimename ir branginame, ypač kai jose yra artimi žmonės. Akimirkos yra tai, apie ką mes galvojame prieš užmigdami.

Gyventi ir džiaugtis akimirka – vienas iš tikrųjų gyvenimo džiaugsmų.

Izabelė, 8e

Akimirka (arba Pavasario žvejyba)

Kai pagalvoju apie akimirką, kas tai?

Dažnai prisimenu pavasario žvejybą...

Tas rūkas ryte, kai važiuoji ant senelio dviračio su meškere ir kibiru rankose tikėdamasis parvežti savo mylimiausiajam katinui žuvies.

Važiuoju riedu ant senovinio dviračio, jaučiu, kaip vėjas švelniai glosto skruostus, atvažiuoju, sustoju ir pasimėgauju akimirka.

Ruošdamas meškeres užmaunu spurdančius, bandančius išgyventi sliekus, kaip kiekvienas iš mūsų bandytų. Jų dydis gal ir skiriasi, bet noras išgyventi yra visų vienodas. Laukiu... Sėdžiu ant drėgnos žolės, laikiu...

Žvejyba užsiimti gali ne visi: reikia kantrybės, susikaupimo, sėdėdamas mąstau apie gyvenimą, kad ne visada čia atvažiuoju, kad šių rytų ilgėsiuosi visą gyvenimą.

Staiga plūdė neria visų gilumu į dugną aš pašoku nuo kelmo, griebiu meškerę į rankas ir traukiu, jaučiu, kaip lynas priešinasi, tikrai nesimėgauja šia akimirka kaip aš, iš paskutiniųjų plaukia.

Partempiu žuvį į krantą, ištraukiu kabliuką su slieko likučiais ir gaila tos žuvies, prisimenu savo katiną ir įmetu žuvį į kibirą.

Reikia akimirka džiaugtis, kol gali.

Jonas, 8e

Akimirka – tai trumpas laiko tarpas, akies mirktelėjimas. Galima sakyti, jog mūsų gyvenimas amžinybės požiūriu tarsi viena akimirka. Mažos gyvenimo akimirkos, kurių, atrodo, lyg turime begalybę, susijungs į vieną didelį prisiminimą. Todėl reikia gyventi ne ateityje ar praeityje, o dabartyje ir branginti akimirka, nes tik sumirksėsime ir ji jau bus tik atsiminimas.

Mūsų gyvenimas yra sudarytas iš daug mažų akimirkų, kai kurios mums brangios, kai kurios nelabai, į vienas norėtume sugrįžti, bet kitų nenorime net prisiminti. Tačiau net patys sunkiausi momentai praeina, jie yra tik akimirkos, kurios, nors ir gali atrodyti amžinos, pasimirš ir liks praeityje.

Taigi, akimirka – tai mūsų gyvenimas, kurį reikia branginti, nes jis prabėgs kaip akies mirksnis, net nepastebėsime.

Belita, 8c

Ilgesys

Ilgesys – tai nepaprastas jausmas. Ilgimasi senų namų, vaikystės žaislų, iškeliavusių žmonių į dausas ar draugystės bei meilės ryšių. Ilgesys neretai išgyvenamas tarsi skausmas žmogaus viduje. Violetos Palčinskaitės eilėraštyje „Seni namai“ pateikiama, kaip eilėraščio lyrinis „aš“ prisimena vaikystės namuose medinę rožę, žydinčią spintoje, gerą senų namų dvasią... Taip pat jis ilgisi tų, gyvenimo akimirkų, kurių jau nebegali pakeisti.

Ilgesys yra daugiau nei prisiminimai. Ar tai gali būti abejonės, ar gailėjimasis ankstesnių įvykių? O gal kitokio gyvenimo troškimas?

Ilgesys – lyg vėjų nešamas laivas, nerandantis krantų, bet nesiliaujantis jų ieškoti.

Rusnė, 8c

Ilgesys (Kalnų gyvenimas)

Ilgesys – tai praeities priminimas, tarsi seniai užmirštas kalnų gyvenimas, kurio kiekviena akimirka lyg pasaka...

Tai gali būti ir tobulos dienos pajūryje, be jokių rūpesčių, tik tas švelnus vėjo glostymas, kai saldus juokas pasklinda ore...

O ar gali tie laikai pasikartoti? Ar ilgesys kada nurims?

Ilgesys yra neišvengiamas kaip ir mirtis. Bet argi įmanoma atsikratyti ilgesio, susigrąžinti senus laikus, savo praeitį... Kaipgi tuos laikus susigrąžinti?

Jei sugrįžčiau atgal į senus laikus, į savo praeitį, ar tai pakeistų skaudų ilgesio jausmą? Gal tie seni laikai yra dabar?

Ilgesys – tai tobulos akimirkos, patirtų džiaugsmų ir vargų priminimas. Tada suvoki, ką reiškia išgyventi akimirka...

Ilgesys – tai dabartis, bet tai suprastų tik žmonės, ieškantys ilgesio tiesos...

Dominykas, 8e

Brolis išvyko ankstyvą rytą. Oro uoste buvo daug žmonių, bet man atrodė, kad tik girdžiu jo balsą: „Viskas bus gerai“, – pasakė stipriai apkabindamas mane. Bet ar tikrai?

Lėktuvas pakilo, o su juo dalis namų šilumos. Brolio kambarys liko toks pat, bet tylus, lyg laukiantis sugrįžimo. Kartais pagaunu save klausantis žingsnių koridoriuje, nors žinau – čia ne jis.

Žinučių mažėja, skambučiai retėja. Brolis ten kuria naują gyvenimą, o aš skaičiuoju dienas iki jo grįžimo. Ilgesys nepraeina – jis tiesiog tampa kasdienybe.

Raigardas, 8e

Ilgesys – tai jausmas, kai labai pasiilgsti žmogaus, vietos ar įvykio iš praeities. Atrodo, norėtum sugrįžti į tą akimirką, bet negali. Kartais dėl to gali būti liūdna, kartu tai primena, kaip tau kažkas buvo svarbu.

Ilgesys ateina netikėtai. Kartais jį pajunti, kai sėdi su draugais prie ežero, ir žinai, kad taip daugiau nebebus. Prisiminimai iškyla kaip seni nuotraukų albumai – juokas su draugais, vasaros vakarai prie ežerų, pasivažinėjimas dviračiais pievose. Atrodo, lyg užsimerkusi galėčiau ten sugrįžti, bet realybė primena, kad laikas juda tik į priekį.

Ilgesys nėra tik liūdesys. Tai ir šiltas jausmas, atskleidžiantis, kad kažkas buvo tikrai svarbu. Tikriausiai vieną dieną vėl pamatysiu tuos žmones ir vėl nueisiu tuo pačiu taku, kur su jais buvau...

Radvilė, 8e

Laikas

Laikas – tai kaip nesibaigiantis ratas. Jis kaip mažas vaikas, kuris kartais bėga greičiau, nei galime jį pasivyti, o kartais sustoja, spokso į pasaulį išplėstomis akimis.

Seniau, kai buvau mažesnė, aš nesuprasdavau laiko. Nesuprasdavau, kaip jis veikia. Kodėl jis negali sustoti bent kelioms minutėms? Kartą, kai ilsėjomės prie jūros, man buvo šešeri. Aš gulėjau ant smėlio šonu žiūrėdama jūrą, tarp pirštų žaisdama su smėliu. Man priminė tai laiką. Jis biro tarp pirštų tarsi auksinis, ir nė vienos smiltelės nesugražinsi atgal. Pradėjau klausti tėvų, kam tas laikas reikalingas, bet viskas, ką išgirdau, – tam, kad nepasimestų. Tai užstrigo man ilgai, ilgai mąsčiau aš apie tai. Klausiau jau pati savęs: kas nutiktų, jeigu užstrigčiau laike? Jeigu pasimesčiau? Ar gyvenčiau amžinai? O gal kaip tik pasenčiau dar greičiau?

Laikas tai neapčiuopiamas dalykas, kurį gyvenime bandau suprasti. Manau, yra žmonių, kurie kad ir nugyvenę ilgą gyvenimą, laiko neperpranta. Tai ne visiems...

Modesta, 8e

Laikas – laikotarpis, turintis sekundes, minutes, valandas, paras... Jis neturi nei pradžios, nei pabaigos.

Laikas tyliai ir greitai bėga, palikdamas tik prisiminimus. Kai žmogaus gyvenime vyksta kažkas, kas jam patinka, laikas lekia kaip vėjas, kai kažkas liūdno, šliaužia it sraigė. Žiemą visada greitai temsta, tuomet laikas greitai bėga, visi skuba, būna liūdniesni, visur tamsu bei šalta. Vasarą būna daug įvairių prisiminimų, bet taip pat laikas lekia greitai, nors ir būna šviesu, gera, šilta.

Vaikystėje atrodė, kad laiko begalė, tačiau užaugusi supranti, kad kiekviena akimirka brangi. Todėl svarbiausia yra branginti laiką, daugiau laiko skirti sau, džiaugtis gyvenimu, svajoti... Bet taip pat nepamiršti ir aplinkinių. Skirti laiko savo šeimai, draugams, bičiuliams.

Lorena, 8e

Skubėjimas

Skubėjimas – tai greitas jausmas ar veiksmas, kai atrodo, kad nėra laiko ir nieko nespėji.

Visi mes skubame, tik kartais nesuprantame kodėl ir kur. Žmonės skuba į darbus, į mokyklas, į koncertus, žmonės net skuba pailsėti, pasižiūrėti televizorių ar pamiegoti. Gal skubėdami mes nevėluosime ar sutaupysime laiko. Lėkdami prarandame tas mažas akimirkas, to veiksmo procesą. Skubėdami nepastebime ir nepatiriame dabar atliekamo veiksmo, mes jau galvojame, ką toliau veiksime, kur vėl lėksime.

Žmogus, kuris skuba, yra kaip išalkęs vilkas, skubantis susirasti grobį, kad paėstų. Vilkui nesvarbu, ką jis ės. O žmogui ar visada svarbu, ką išmoks ar sužinos? Kai žmogus skuba, jis būna panašus į robotą, be jausmų, be emocijų. Jis stengiasi kuo greičiau atlikti darbus, kad galėtų imtis naujų.

Skubėjimas sutaupo laiko, bet skubantis žmogus nebus laimingas ir nepatirs mažų gyvenimo akimirkų.

Viktorija, 8e

Skubėjimas – tai nuolatinis laikas, kai skubi atlikti užduotis bei pasiekti tikslus.

Man skubėjimas siejasi su laiko neturėjimu. Skubantys žmonės nesimėgauja akimirka. Jie kiekvieną dieną lekia į darbus, mokyklas, darželius tarsi tai būtų paskutinės gyvenimo minutės. O kas būtų, jeigu pavėluotum? Ar tai nulemtų žmogaus gyvenimą? Nemanau. Paroje yra dvidešimt keturios valandos, žmonės dažnai sako, kad reikia dar kelių papildomų valandų. Kas žmonėms trukdo laiką susiplanuoti taip, kad viską spėtų? O juk nuolatos skubant atsiranda didelis nuovargis bei stresas.

Šių dienų žmonėms labai norėčiau patarti, kad pailsėtų, skirtų daugiau laiko sau ir nesvarbius reikalus nukeltų truputį vėliau. Kartais reikia tiesiog pakelti akis į dangų ar išeiti į mišką.

Skubėdami suspėjame viską, bet reikia nepamiršti savęs, savo sveikatos bei to, kad gyvename šia minute.

Kartais skubu ir aš... Laikas man yra labai svarbus, jame yra ir daug skubėjimo. Būna dienų, kai nieko nespėju, bet tos dienos praeina ir ateina naujos.

Liepa, 8e

Skubėti – greitai kažką daryti, greitai bandyti kažkur patekti. Ar dažnai žmonės skuba? Labai. Netgi nuolat. Visur lekia, bėga, kad tik greičiau. O paskui skundžiasi, koks gyvenimas nuobodus, greitas ir vienodas. Jeigu nors kartą žmonės sustotų, sulėtėtų ir apsižvalgytų, pamatytų, kad nėra taip jau ir nuobodu, ir vienoda. Pamatytų, kaip visur verda gyvenimas, kaip keičiasi mažiausios smulkmenos. Atkreiptų dėmesį ir tai, į ką neatkreipdavo, kai nuolat skubėdavo. Juk tiek visko vyksta, ko nepastebime. Ir per visą tą skubėjimą, stresą – kad tik spėčiau ten nuvykti; kad tik greičiau užbaigčiau šitą.

Skubėti – tai visuomenės norma. Aš irgi skubu, irgi paisau visuomenės taisyklių. Tačiau gera kartais neskubėti, sustoti, tiesiog būti.

Ieva Marija, 8c

Balta

Balta tai spalva, kurioje telpa viskas ir taip pat nieko nėra. Balta reiškia šviesą, ateitį, paslaptis, naują pradžią, kartais ir šaltą tuštumą.

Balta tai pirmas sniegas, apdengiantis pasaulio randus ir žmonių klaidas. Lyg šaltas rūkas atsikėlus anksti ryte, kuris slepia paslaptis ir žmogaus vienvė. Tai žvilgsnis, kuriame nėra atsakymų ir tiesos. Tai ir tylos spalva, slepianti žmogaus jausmus ir nepasakytus žodžius. Ji gali būti šilta kaip močiutės patalai ir meilė arba šalta kaip žiemos rytas ir vienvė.

Balta – tai tylą, kuri trunka tol, kol kažkas ją užpildys jausmais, gyvenimu ir meile. Balta spalva – tai viltis, kurios visą laiką trūko žmogaus širdy, nes jis pasiklydo savo vienvėje.

Aneta, 8e

Balta – tai šviesa, kuri iškrenta iš dangaus ir padengia viską aplinkui. Tai sniego šaltis, raminantis ar sušaldantis.

Balta – tylos spalva, kai pasaulis sustingsta, o žemė miega. Tai lyg tuščias popieriaus lapas. Jis laukia tavo minčių.

Balta tai kaip ligoninės sienos, prikauptos baimės ir nerimo. Tai pradžia kažko naujo, bet kartu ir susidūrimas su tavo mintimis. Ji gali būti kaip tylos spalva, kai aplinkui nėra triukšmo.

Balta gali reikšti laukimą, kai nežinai, kas atsitiks. Spalva reiškia švarą ir paprastumą. Kartais tai tarsi galimybė pradėti viską iš naujo.

Balta ne tik spalva, bet ir tyrumo, ramybės jausmas.

Balta simbolizuoja švarą, leidžia jaustis saugiai. Ji kaip tuščias popieriaus lapas, kuriame gali išreikšti savo mintis ir rašyti savo istoriją.

Rūta, 8d

Skrydis

Skrydis – tai objekto judėjimas ore. Skristi gali paukščiai, vabzdžiai, lėktuvai. Skrydis simbolizuoja ne tik judėjimą ore, bet ir žmogaus gyvenimą. Juk žmogaus gyvenimas yra kaip vienas ilgas skrydis. Vieniems jis gali

būti su daugybe kliūčių ir iššūkių, o kitiems – labai sklandus. Skrydžio metu žmogus nežino, kada staigiai gali kristi žemyn, bet svarbu, pasiekus žemę, vėl pakilti aukštyn ir tęsti skrydį. Skrydžio metu mes tobulėjame ir sužinome daug naujų dalykų ir apie save, ir apie kitus. Apie tai rašo Ričardas Bachas alegorinėje apysakoje „Džonatanas Livingstonas Žuvėdra“. Knygoje pasakojama apie žuvėdrą, kuri nori mokytis skraidyti vis aukščiau, greičiau ir grakščiau. Ir tos žuvėdros skrydis mums atskleidžia žmogaus tobulėjimą, kad reikia nebijoti būti kitokiam ir siekti savo svajonių.

Taigi, skrydis tai – ne tik kelionė ore, bet ir žmogaus tobulėjimas skrydžio metu. Tik tie, kurie nebijo kristi, gali iš tikrųjų išmokti skristi.

Julita, 8c

Skrydis – tai judėjimas ore, kai kūnas įveikia žemės trauką ir kyla aukštyn. Paukštis išskleidžia sparnus ir pasiduoda vėjo srovei, lėktuvas kyla aukščiau debesų, o žmogus nuolat savo širdy nešiojasi troškimą – kilti aukščiau. Bet ar žmogus gali skraidyti? Žmogus turi savo skraidymo būdą, bet tai nėra fizinis veiksmas, tai – dvasinė būseną. Tai ir Džonatanas Livingstonas Žuvėdra, kuris nepakluso bandos taisyklėms, nes skrydis jam buvo daugiau nei tik būdas išgyventi. Jis nesitenkino vien tuo, kas įprasta, nepaisė ribų ir ieškojo tikrosios gyvenimo prasmės. Taip ir žmogus, kuris nesusmunka po nesėkmių, kuris nepaisydamas skausmo kyla iš naujo – jis taip pat skrenda, bet ne kūnu, kaip Džonatanas, o siela... Taip pakilti gali ne kiekvienas, bet tik tie, kurie suprato, kad dangus neturi ribų – jas nubrėži tik tu pats. Kai kiekvienas nuopuolis tampa tik nauja pamoka, o kiekviena nesėkmė – dar vienu postūmiu aukštyn.

Skrydis – tai lyg vidinė kelionė, drąsa nepaklusti baimėms, ryžtas nenuleisti sparnų, net jei vėjas stumia žemyn tada, kai visi aplinkui tau šnabžda, jog neverta...

Austėja, 8c

Skrydis – tai neapsakoma kelionė, tarsi sklandymas virš debesų su švelniu vėjeliu. Tai linksma patirtis, nes niekada nežinai, kur nuskrisi, ar vėjas bus tau palankus, ar skrisdamas nenukrisi. Bet svarbiausia – savo skrydžio maršrutą susiplanuoji pats, nesvarbu, kur tas kelias nuves.

Skrydis – tai daugiau nei kelionė, tai tavo gyvenimo skrydis! Ir paukščiai skrenda, niekada nesustoja – per audras, per liūtų, stiprų ir nesustabdomą vėją, pilkus griaudžiančius debesis.

Tai tu, žmogau, skrisk ir nieko nelauk... Skrisk su saule ir su visu pasauliu. Nelauk audrų, siaubingo oro. Jeigu uždelsi, net nepastebėsi, kaip visas gyvenimas pralėks pro akis. Nelauk, greičiau išskrisk kartu su patekėjusia saule, o kai atslinks vakaras, – su saulėlydžiu...

Mėgaukis kiekviena diena tarsi skrydžiu.

Jorė, 8c

Skrydis – tai judėjimas ore, kai kūnas įveikia žemės trauką ir kyla aukštyn. Paukštis išskleidžia sparnus ir pasiduoda vėjo srovei, lėktuvas kyla aukščiau debesų, o žmogus nuolat savo širdy nešiojasi troškimą – kilti aukščiau.

Ar žmogus gali skraidyti? Žmogus turi savo skraidymo būdą, bet tai nėra fizinis veiksmas, tai – dvasinė būseną. Ir Džonatanas Livingstonas Žuvėdra nepakluso bandos taisyklėms, nes skrydis jam buvo daugiau nei būdas išgyventi. Jis nesitenkino vien tuo, kas įprasta, nepaisė ribų ir ieškojo gyvenimo prasmės. Taip ir žmogus, kuris nesusmunka po nesėkmių, kuris nepaisydamas skausmo kyla iš naujo, taip pat skrenda, bet ne kūnu, kaip Džonatanas, o siela... Taip pakilti gali ne kiekvienas, bet tik tie, kurie suprato, kad dangus neturi ribų – jas nubrėži tik tu pats. Kai kiekvienas nuopuolis tampa tik nauja pamoka, o kiekviena nesėkmė – dar vienu postūmiu aukštyn.

Skrydis – tai lyg vidinė kelionė, drąsa nepaklusti baimėms, ryžtas nenuleisti sparnų, net jei vėjas stumia žemyn tada, kai visi aplinkui tau šnabžda, jog neverta...

Austėja, 8c

Skrydis – tai judėjimas ore, kurį atlieka organizmas, objektas ar įrenginys. Skrydis gali būti paukščio ar lėktuvo. Skrydis gali būti suvokiamas kaip laisvės ir svajonių išsipildymas.

Ričardas Bachas rašė apie Džonatoną Livingstoną Žuvėdrą. Toji Žuvėdra tai laisvas paukštis, neriboto skrydžio simbolis. Ji kyla aukštai virš jūros ar gyvenamos vietos. Bangos laukia jos sugrįžimo kiekvieną dieną.

Bet ji renkasi dangų, ir skristi vis aukščiau ir aukščiau. Džonatonas Livingstonas nebuvo kaip kitos. Žuvėdros nesitenkino paprastu gyvenimu, neapsiribojo tik maisto paieška. Jis norėjo tobulėti, gerinti savo skrydį. Nors ir buvo kitų nesuprastas, jis nesustojo. Mokėsi, krito, kėlėsi ir skrido toliau. Ne visi būna tokie nuo prigimties kaip Žuvėdra. Jis buvo išskirtinis, kuris sunkiai mokėsi.

Skrydis tai svajonė, kurios siekti išdrįsta ne kiekvienas.

Dominykas, 8d

Skrydis – tai gali būti laisvė, kai žmogus ir žmogaus siela gali pajusti laisvę ir pamiršti visas ribas.

Knygoje „Džonatanas Livingstonas žuvėdra“ paukštis skrydį siejo su laisve ir galimybe ištrūkti iš riboto pasaulio. Džonatanas norėjo, kad jo skrydis būtų tobulas, tačiau skrydis – tai laisvė, jis neprivalo būti tobulas, skrydis turi būti laisvas, tai turi būti džiaugsmas kūnui ir sielai, laisvas skrydis turi kelti pasitikėjimą. Laisvė – tai kai esi nevaržomas, gali jausti, patirti nuotykių ir paprasčiausiai būti savimi. Taigi skrydis ir turi būti laisvas, teikiantis teigiamų išgyvenimų.

Paprasčiausiai laisvas.

Tikrąjį skrydį reikia pajusti ne kūnu, o širdimi.

Atėnė, 8d

Laikas

Laikas – tai nepaliaujamas procesas, kuris skiria praeitį nuo dabarties ir ateities. Jis teka lyg upė, kurios negali sustabdyti. Kiekvienas jo akimirka, trapi ir greitai prabėganti, turi vertę. Tai galimybė pažinti, keistis ir augti. Laikas yra beribis, jis nuolat teka, ir mes keičiamės jame. Svarbu ne tik pasiekti savo tikslą, bet ir mėgautis pačiu kelionės procesu. Laiko suvokimas ir gebėjimas lemia mūsų gyvenimo kokybę ir džiaugsmą. Labai svarbu mokėti gyventi čia ir dabar, o ne praeityje. Nereikia svajoti apie ateitį, geriau gyventi dabar, nes kitaip nebūsi laimingas. Svarbiausia nešvaistyti laiko, nes niekada nežinai, kiek jo turėsi.

Džiaukis gyvenimu, nes kada nors tavo gyvenimo upė išdžius, veik, kol tavo laikas teka.

Greta, 8c

Tiltas

Tiltas turi du galus. Aš galiu nueiti į vieną galą ir ten šeima, o kitame gale draugai.

Tiltas kaip rytą: eini vieną dieną į vieną pusę, o kitą dieną į kitą pusę.

Tiltas kaip žodis – prasideda ir baigiasi.

Tiltas kaip upė – vienoje vietoje prasideda, o kitoje baigiasi.

Tiltas kaip daina – prasideda ir baigėsi.

Tiltas jungia du gyvenimus – mirusiųjų ir gyvųjų.

Tiltas kaip diena – prasideda ir baigiasi.

Tiltas tai gyvenimas, kuriame yra pradžia ir pabaiga.

Tiltas kaip gyvenimo prasmė niekada žmogaus nepaliks.

Tiltas yra mano sprendimas, kuris rodo, kur man eiti.

Ūla, 8d

Viltis

Viltis – tai tikėjimas, neleidžiantis pasiduoti, net jei atrodo, viskas jau beviltiška.

Kai lauke tamsu, viltis rusena lyd maža švieselė langelyje. Tik viktis skatina eiti pirmyn. Kai viskas einasi nekaip, ji pakužda, kad rytą bus geresnė diena. Viltis padeda tikėti, kad net jei šiandien kontrolinis darbas nepasisekė, kitą kartą galima išmokti ir įsiminti geriau. Ji suteikia jėgų žmogui, kuris po nesėkmės vėl stojasi ant kojų, ir padrąsina tą, kuris bijo žengti pirmą žingsnį. Kartais ji atrodo silpna, kaip paskutinis rudens lapas, bet net vėjai jos negali visiškai nupūsti.

Viltis yra visur – žmogaus širdy, danguje po audros, pirmajame saulės spindulyje po ilgos nakties.

Viltis – tai nematoma draugė, niekada nepaliekanti sunkią akimirką...

Kotryna, 8c

Viltis – tai šviesa tamsoje, jėga, kuri skatina judėti pirmyn. Ji suteikia stiprybės žmonėms, leidžia svajoti apie geresnę ateitį. Net ir sunkiausiomis akimirkomis viltis lieka kaip mažytė kibirkštis, kuri gali įžiebtį naują pradžią. Ji įkvepia nepasiduoti, ieškoti sprendimų ir tikėti stebuklais. Kartais viltis būna silpna, vos juntama, tačiau ji niekada visiškai neišnyksta. Ji kiekvieno žmogaus gyvenime laukia tinkamo momento sužibėti ir parodyti kelią į šviesesnę rytojų.

Viltis tai neišsenkantis šaltinis, kuris palaiko žmones net tamsiausiomis gyvenimo akimirkomis. Ji skatina tikėti, kad rytoj bus geresnis, kad kiekviena problema turės savo sprendimą. Ji lydi tiek stipriausius, tiek silpniausius primindama, kad net mažiausias žingsnis pirmyn yra svarbu.

Kaja, 8d

Akmenukas

Akmenukas gulėjo šaltame upės dugne, tarp daugybės kitų akmenukų, pilkas, mažas, vienas kreivas, kitas lygus. Kartą akmenukas nugirdo iš žuvų apie saulę ir dangų, ir slapčia svajojo tai pamatyti.

Vieną dieną akmenuką pradėjo nešti tokia stipri vandens srovė, kad jis pradėjo risti aukštyn, žemyn, šen bei ten. Akmenukas ritosi per upės vagą, šokinėjo per kitus akmenis ir akmenukus, kol jį išmetė į krantą.

Saulė apakino akmenuką kelioms sekundėms ir tada jis pajuto saulės spindulių šilumą. Jis pirmą kartą pasijuto laisvas žiūrėdamas į begalinį dangų, gulėdamas tarp žolių.

„Ar tai rojus?“ – svarstė akmenukas. O gal tai jo išsipildžiusi svajonė? Taip!

Akmenukas suprato, kad svajonės gali išsipildyti net ir patiems mažiausiems.

Ieva, 8c

Kartais aš norėčiau būti akmenukas. Kiauras dienas nieko neveikčiau, gulėčiau sau prie jūros, gal krante, o gal giliai kažkur vandenyje. Tas, kurį kiekvieną dieną skalauja sūrus jūros vanduo. Linksma būtų tapti akmenuku, kurio niekas nepastebi, nors jei ir pastebėtų, blogiausia, kas galėtų nutikti, tai tave tik pametėtų kažkur giliai į bangas.

Nors akmenukas yra kieta uoliena, vis dėlto koks įdomus to akmenuko gyvenimas: jis kažkada buvo didelis kalnas, kurio dalis atskilo ir sutrupėjo į daugybę skeveldrų. Dabar jis tik mažas akmenukas, įstrigęs smėlyje, gulintis ir plūduriuojantis šiltame ar šaltame jūros vandenyje.

Ne toks jau lengvas to akmenuko gyvenimas. Kartais gana liūdnas ir nuobodus. Bet gal ir pati norėčiau būti tokiu akmenuku be rūpesčių...

Meda, 8d